

ikke fejler. Det var vist i Mandags, at der stod en Sag for Højesteret, som drejede sig om, hvorvidt et vist Parti Margarine var for stærkt farvet eller ikke, og næste Dag blev der fældet en Højesteretsdom, af hvis Udfald det i meget vil afhænge, om overhovedet de nugældende Farvebestemmelser skulle fornys og oven i Købet slaas yderligere fast ved det Lovforslag, her foreligger, om de overhovedet ere praktisk brugbare eller ikke. Som de Herrer maatte ville have bemærket, gif netop Højesteretsdommen i den Retning, at man nu maa sige, at de hidtil gældende Farvebestemmelser ere ikke praktisk brugbare. Det maa maatte være mig tilladt at oplæse Højesterets Grunde til at frifinde de paagældende. Seg skal i Korthed blot bemærke, at de tiltalte vare en Margarinefabrikant og en Købmand. Det var i denne Sag ved lovligt Skøn, foretaget af nogle af Retten udmeldte Skønsmænd, der havde edfæstet deres Erklæring, afgjort, at den paagældende Margarine var saa stærkt farvet, at den kom ind i Farveskalaens Nr. 4. De Herrer vide, at Nr. 9 er den yderste tilladte Grænse. Altsaa efter Skønsmændenes Erklæring, var denne Margarine langt paa den forkerte Side af Grænsen. Dommeren og Retsvidnerne havde erklæret, at de skønnede, at Margarinefarven svarede til Nr. 5 i Skalaen; de vare altsaa ligeledes paa det rene med, at Margarinen var langt stærkere farvet end tilladt. Højesteret udtalte imidlertid, at „det af de foreliggende Oplysninger fremgaar, at de Bekendtgørelsen af 17de Maj 1888 vedhæftede Farvetavler ikke i alle Eksemplarer ere ens, idet t. Eks. Farven Nr. 9 paa en Table kan have samme Styrke som Nr. 7 paa en anden, samt at Farvenuancen i den under Sagen omhandlede Margarine ikke ganske svarede til Farvenuancen paa Farvetavlen F. Endvidere maa der gaas ud fra i nærværende Sag, at Margarine under forskellige Forhold let forandrer Farve og navnlig kan blive mørkere ved at henstaa“. I Betragtning af disse Omstændigheder kom Højesteret til det Resultat, at det ikke kunde anses for godtgjort, at Margarinen var stærkere farvet end tilladt, og de paagældende bleve derfor frifundne. Det vil altsaa ses, at to Momenter, der have spillet deres Rolle ved den Doms Afgøelse, ere fremhævede, det ene,

at de Skalaer, som Indenrigsministeren har udgivet, ikke ere korrekte, ikke ere bestemte, der er Variation i de forskellige Udgaver. Naar en Fabrikant har haft for sig en af Indenrigsministeriets officielle Tavler, og har holdt sig den nøjagtig efterrettelig, kan det hændes, at den Table, hvorefter hans Margarine bliver prøvet af Margarineinspektøren og eventuelt under en Retsdag, er forskjellig derfra, og selv om han har holdt sig inden for Nr. 9 paa den Table, kan han have haft, da han fabrikerede Margarinen, kan det saaledes hændes, at paa den Table, hvorefter Margarinens Farve bliver prøvet, er den Farve, som han har gaet ud fra var Nr. 9, bleven til Nr. 7, og saa skulde han egentlig dømmes. Det er den ene Ulempe; den anden er den, at denne Serie af Farvetavler, som fulgte med Bekendtgørelsen af 17de Maj 1888, og som er betegnet med A — F, idet A har den mest rødlige Farve og F den mere gullige eller noget i det grønligte faldende, er ikke tilstrækkelig omfattende, fordi den almindelige Margarine falder paa den anden Side af Tavlen F, saaledes, at naar man benytter Tavlen F, kan man ikke faa den Nuance, som Margarinen netop har. Derfor, mener Højesteret, kan det ikke med Sikkerhed afgøres, om den paagældende Margarine er stærkere farvet end tilladt. — Det tredje Moment, Højesteret fremhævede, nemlig at Margarinen under forskellige Forhold let forandrer Farve, er en Ulempe, som er kendt nok, og som der jo ikke kan raades videre Bod paa, anderledes end ved at paahyde de paagældende, der skulle skønne over og undersøge Margarinen, netop at tage Hensyn til de Omstændigheder, der kunne bevirke, at Farven nuancerer forskjellig, under de forskellige Forhold. — Det, der nu foreslaaes ved § 5, saaledes som den foreligger for det høje Ting, det er, at man skulde fastslaa den i Bekendtgørelsen af 17de Maj 1888 angivne Maade som den Maade, hvorpaa Farvebestemmelsen skal foretages. Det blev allerede af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Steffensen) ved første Behandling bemærket, at det vil ikke være heldigt ved en Lov at slaa en saadan administrativ Bekendtgørelse fast, fordi man blandt andet derved assisterer Indenrigsministeren fra senere at gøre nødvendige Forandringer i den Fremgangs-